

Proves d'accés a la universitat per a més grans de 25 anys

Literatura

Sèrie 2

Fase específica

Qualificació			TR
Exercicis	1		
	2		
Suma de notes parcials			
Qualificació final			

Universitat Autònoma de Barcelona

Universitat de Lleida

Qualificació

Opció d'accés:

- ☐ A. Arts i humanitats
- ☐ B. Ciències
- ☐ C. Ciències de la salut
- ☐ D. Ciències socials i jurídiques
- ☐ E. Enginyeria i arquitectura

Trieu UNA de les dues opcions (A o B). Cada exercici s'ha de respondre en la llengua corresponent a la literatura objecte d'examen.

Escoja UNA de las dos opciones (A o B). Cada ejercicio deberá responderse en la lengua correspondiente a la literatura objeto de examen.

OPCIÓ A / OPCIÓN A

1. Desenvolpeu UN dels dos temes següents (*a* o *b*):

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

- a)** Mercè Rodoreda afirma, en el pròleg escrit per a l'edició de 1982 de *La plaça del Diamant*, que aquesta obra «és per damunt de tot una novella d'amor». Comenteu aquesta afirmació i poseu-la en relació amb els canvis vitals que viu la Natàlia i amb el sentiment de tristesa que també apareix a l'obra.
- b)** Quina relació es pot establir entre el títol d'*Après moi, le déluge*, de Lluïsa Cunillé, i el desenllaç de l'obra?

2. Desarrolle UNO de los dos comentarios de texto propuestos a continuación (a o b):

[5 puntos: 3 puntos por el contenido y 2 puntos por la capacidad de argumentación y de análisis, la ordenación de las ideas y la coherencia del discurso]

a) Comente el poema «Una España joven», incluido en *Campos de Castilla*, de Antonio Machado, teniendo en cuenta los siguientes aspectos (no tienen que tratarse, necesariamente, por separado ni en el mismo orden, pero sí deben ejemplificarse):

- la estructura del poema y su relación con el tema central;
- la idea de España que tiene el autor.

(CXLIV)
Una España joven

...Fue un tiempo de mentira, de infamia. A España toda,
la malherida España, de carnaval vestida
nos la pusieron, pobre y escuálida y beoda,
para que no acertara la mano con la herida.
Fue ayer; éramos casi adolescentes; era 5
con tiempo malo, encinta de lúgubres presagios,
cuando montar quisimos en pelo una quimera,
mientras la mar dormía ahíta de naufragios.
Dejamos en el puerto la sórdida galera,
y en una nave de oro nos plugo navegar 10
hacia los altos mares, sin aguardar ribera,
lanzando velas y anclas y gobernalle al mar.
Ya entonces, por el fondo de nuestro sueño —herencia
de un siglo que vencido sin gloria se alejaba—
un alba entrar quería; con nuestra turbulencia 15
la luz de las divinas ideas batallaba.
Mas cada cual el rumbo siguió de su locura;
agilitó su brazo, acreditó su brío;
dejó como un espejo bruñida su armadura
y dijo: «El hoy es malo, pero el mañana... es mío.» 20
Y es hoy aquel mañana de ayer... Y España toda,
con sucios oropeles de carnaval vestida
aún la tenemos: pobre y escuálida y beoda;
mas hoy de un vino malo: la sangre de su herida.
Tú, juventud más joven, si de más alta cumbre 25
la voluntad te llega, irás a tu aventura,
despierta y transparente a la divina lumbre,
como el diamante clara, como el diamante pura.

1914

b) Comente el siguiente pasaje de *La casa de Bernarda Alba*, de Federico García Lorca, teniendo en cuenta los siguientes aspectos (no tienen que tratarse, necesariamente, por separado ni en el mismo orden, pero sí deben ejemplificarse):

- la situación y la importancia de este pasaje en el contexto de la obra;
- el simbolismo del caballo en *La casa de Bernarda Alba*;
- la relación de este pasaje con el final de la obra.

PRUDENCIA: [...]. (*Se oye un gran golpe como dado en los muros.*) ¿Qué es eso?

BERNARDA: El caballo garañón, que está encerrado y da coces contra el muro. (*A voces.*) ¡Trabadlo y que salga al corral! (*En voz baja.*) Debe tener calor.

PRUDENCIA: ¿Vais a echarle las potras nuevas?

BERNARDA: Al amanecer.

[...]

(*Se oye otra vez el golpe.*)

PONCIA: ¡Por Dios!

PRUDENCIA: ¡Me ha retemblado dentro del pecho!

BERNARDA (*levantándose furiosa*): ¿Hay que decir las cosas dos veces? ¡Echadlo que se revuelque en los montones de paja! (*Pausa, y como hablando con los gañanes.*) ¡Pues encerrad las potras en la cuadra, pero dejadlo libre, no sea que nos eche abajo las paredes! (*Se dirige a la mesa y se sienta otra vez.*) ¡Ay, qué vida!

OPCIÓN B / OPCIÓN B

1. Desarrolle UNO de los dos temas siguientes (*a* o *b*):

[5 puntos: 3 puntos por el contenido y 2 puntos por la capacidad de argumentación y de análisis, la ordenación de las ideas y la coherencia del discurso]

- a)** Según Carmen Martín Gaité, en la novela *Nada* de Carmen Laforet, «el escepticismo de Andrea y las peculiaridades insólitas de su conducta la convierten en audaz pionera de las corrientes existencialistas tan temidas y amordazadas por la censura española». Comente esta afirmación.
- b)** Analice la importancia del diálogo en la relación entre Eulalia y Germán, protagonistas de *Retahílas*, de Carmen Martín Gaité.

2. Desenvolpeu UN dels dos comentaris de text proposats a continuació (a o b):

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

a) Comenteu el poema «Pantalons llargs», extret de *L'irradiador del port i les gavines*, de Joan Salvat-Papasseit. Tingueu en compte, especialment, els aspectes següents (no cal tractar-los separatament ni en el mateix ordre, però sí que s'han d'exemplificar):

— l'anàlisi formal i estilística del poema;

— la relació que hi ha entre el significat del poema i l'article «Fragments de lletres girades», publicat el 1921 a *La Revista*, en què Salvat-Papasseit deia: «Valdrà, però, que us digui una cosa concreta: jo encara no he dit mal d'aquesta poesia que s'anomena clàssica. [...] Per això i per molt més: el meu llibre *Poemes en ondes hertzianes* fou la gorra de cop contra les influències que em poguessin venir —no vull pas dir de fora, sinó de casa estant. *L'irradiador del port i les gavines* són els pantalons llargs. Ara tiro per l'home, que diria la gent.»

Pantalons llargs

A J. M. López-Picó

Campaneta daurada del meu carret de fira,
cavallet de cartró de mig pam, tot pintat;
havem caminat tant pels camins sense ira
que ara ens cal reposar i agrair nostre fat.

5 Ja no tornaré més fent osque! osque! corrent
a carregar amb palets el teu quadrant de fusta.
Campaneta daurada, tu em sabies content.
Ara em mena la gent i tothora tinc justa:

10 i soc infant encara, i no puc fer-ne esment.
Cavallet de cartró, tu em sabies la joia:
si ara jugués a córrer, què diria la gent...
Trobaran molt millor que estimi alguna noia

tant si és bella com no —cavallet tot pintat,
campaneta daurada— i que us deixi al terrat.

b) Comenteu el conte següent de *Cròniques de la veritat oculta*, de Pere Calders. Tingueu en compte, especialment, els aspectes següents (no cal tractar-los separatament ni en el mateix ordre, però sí que s'han d'exemplificar):

— el conte en relació amb el conjunt del llibre;

— la manera com actuen els dos personatges en el context de guerra que viuen;

— l'humor que hi empra el narrador.

Fet d'armes

Un dia, fent guerra, vaig trobar-me separat de la meva gent, sense armes, sol i desemparat com mai. Em sentia una mica humiliat, perquè tot feia preveure que el meu concurs no devia ésser decisiu i la batalla feia via, amb un soroll i una quantitat de morts que esgarriava.

Vaig asseure'm a la vora d'un camí per fer determinades reflexions sobre aquest estat de coses, i vet aquí que, de sobte, un paracaigudista vestit d'una manera estranya va prendre terra a prop meu. Sota la capa que portava, s'hi veia una metralladora i una bicicleta plegable, tot això dissimulat, és clar.

Va acostar-se'm i amb un accent estranger molt marcat em preguntà:

—Que em podríeu dir si vaig bé per a anar a l'Ajuntament d'aquest poblet?

(Per allí, la setmana passada, hi havia un poble.)

—No sigueu ase —vaig dir-li—. Se us veu de seguida que sou un enemic, i si aneu cap allí us agafaran.

Això el va desconcertar, i després de fer un soroll amb els dits que denotava la seva ràbia replicà:

—Ja m'ho semblava, que no ho havien previst tot —respongué—. Què em fa falta? Quin és el detall que m'acusa?

—Aquest uniforme que porteu és caducat. Fa més de dos anys que el nostre general el va suprimir, donant a entendre que els temps havien canviat. Aneu mal informats, vosaltres.

—L'hem tret d'un diccionari —va dir-me amb tristesa.

Es va asseure al meu costat, aguantant-se el cap amb les mans, segons sembla per pensar amb més garanties. Jo me'l mirava i de cop li vaig dir:

—Vós i jo el que hauríem de fer és barallar-nos. Si portés armes com vós ja us ho diria d'una altra manera...

—No —digué—, no valdria. De fet estem fora del camp de batalla i els resultats que obtinguéssim no serien homologats oficialment. El que hem de fer és mirar d'entrar al camp, i allí, si ens toca, ens les mesurarem.

Provàrem fins a deu vegades d'entrar a la batalla, però una paret de bales i de fum ho impedia. Per mirar de descobrir una escletxa, pujàrem en un petit turó que dominava l'espectacle. Des d'allí es veia que la guerra seguia amb una gran empenta i que hi havia tot el que podien demanar els generals.

L'enemic em digué:

—Vist des d'aquí fa l'efecte que, segons com hi entréssim, més aviat faríem nosa...

(Vaig fer que sí amb el cap.)

—...i, això no obstant, entre vós i jo hi ha una qüestió pendent —acabà.

Jo trobava que tenia tota la raó, i per tal d'ajudar-lo vaig suggerir:

—I si anéssim a cops de puny?

—No, tampoc. Devem un cert respecte al progrés, pel prestigi del vostre país i del meu. És difícil —digué—, és positivament difícil.

Pensant, vaig trobar una solució:

—Ja ho sé! Ens ho podem fer a la ratlleta. Si guanyeu vós podeu usar el meu uniforme correcte i fer-me presoner; si guanyo jo, el presoner sereu vós i el material de guerra que porteu passarà a les nostres mans. Fet?

S'hi avingué, jugàrem i vaig guanyar jo. Aquella mateixa tarda, entrava al campament, portant el meu botí, i quan el general, ple de satisfacció pel meu treball, em va preguntar quina recompensa volia, li vaig dir que, si no li feia res, em quedaria la bicicleta.

TR	Observacions:
Qualificació:	Etiqueta del revisor/a

Etiqueta de l'alumne/a

Institut
d'Estudis
Catalans